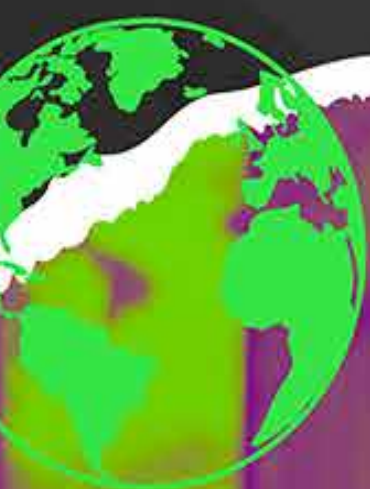

**MOJE
NEZABORAVNO
PUTOVANJE**

**DISCOVER
THE WORLD**

MOJE NEZABORAVNO PUTOVANJE

Evo da i ja objavim jedno svoje prekrasno putovanje. Budim se nešto prije šest sati, sav uzbuđen. Krećem na nezaboravno putovanje. Pomalo drhtim od sreće. Adrenalin je na vrhuncu. Osjećam da će ovo biti nešto posebno, nešto što čovjek proživi jedanput u životu. Palim auto i krećem. Na radiju pjesma Lou Reeda "Walk on the Wild Side", ali sredina pjesme. Nema veze, pomislim. Osjećam se divlje. Kao "Babe" iz pjesme, samo s pimpekom. Osjećam kako me Lou nagovara da pređem tu divlju granicu. I imam osjećaj da će se to dogoditi baš na ovom putovanju.

Prolazim prekrasnim krajolikom pre-

ma svome odredištu. Nizinski dio, pun zanimljivih detalja, a još više ljudi, zelenila i mnoštvo automobila koji trube, po nekoliko puta, jedan drugom. Mislim da se pozdravljaju i pomislih kako je svijet mali i kako se ljudi vole.

Vozim, a urednik na HRT2, zbilja čovjek od struke, poslije Loua prebacio je na Vicu Vukoja i njemu slične glazbenike. Tu gasim, lažem, smanjujem radio. To je obožavala moja pokojna baka. Ali moram priznati, savršen muzički prijelaz.

I napokon je došao taj trenutak. Stižem! Sav uzbuđen dolazim pred plavu kapiju u Novom Selu Palanječkom, za boravih broj. Otvaram kapiju. U meni još tinja taj divlji dio mene (Lou bi bio ponosan). I uzbuđenje je na vrhuncu.

Tako uzbuđen da mi se gadi. Gledam smještaj koji je stajući uz mnoštvo strojeva. I što sad? Tu sam di sam. Još mi je samo ostala jedna nepoznanica. Klopa? Kakva će biti? Nešto ekskluzivno za zamastiti brk? Bili su to Gavrilovićevi mesni naresci s pola kile kruha i za desert kremšnite. Pomislih, moglo je i gore. A onda se sjetih malih kozlića kod kuće u frižideru. Od četiri sata popodne veselim se tim istim kozlićima kao i oni meni. U to sam uvjeren.

Dolazim sa svog putovanja kući negdje oko 20h, otvaram frižider i ugledah svoje malo stado kozlića, propetih nogu kako mi se vesele i viču. Uzmi mene, ne nego mene, ja idem prvi, uzvikaše treći! A ja da ih smirim kažem: “Dečki, svi će te doći na red, garantiram vam svojim ži-

votom, strpljivo.”

Uzimam onog koji je najmanje galamio, razvalim Dire Straits, sjedam na balkon uz prekrasan zvuk pucketanja ploče i otvaranja moje limenke kozlića. Osjećam se kao kralj.

I onda dolazi Boki, moja supruga, i postavlja misterioznu žensku rečenicu koja sadrži stotinu pitanja u toj samo jednoj rečenici. Zbilja, do sada, nerješiva misterija. Tko riješi tu žensku misteriju, ne gine mu da bude Nobelovac. Slušajući pjev ptica i gledajući gestikulaciju njenih lijepih usana, odgovaram s “A-ha!”. Vidjevši da mi ne gine drugo misteriozno pitanje, brzo se snalazim i odgovaram: “Da, ljubavi. U pravu si.”

I tako sam uživao još neko vrijeme is-

pijajući svoje limeno stado kozlića (pivo Kozel) prije zalaska sunca i prisjećajući se svog prekrasnog putovanja kojeg ću sutra sigurno ponoviti.

Vaš mali avanturista!